

себе си са присмива и като че презира духътъ си, който го кара да са засмѣе на нѣщо. Такива хора, като него, не сж по-волята на сърцето си до като гледатъ на по горенъ отъ себе си. Затова тѣ сж твърдѣ опасни. Но казвамъ ти, обаче, това отъ което трѣбва да са страхувами, нежели това отъ което азъ са страхувамъ; защото азъ винаги съмъ Цезарь. Ела отъ дѣсната ми страна, понеже това ми ухо е глухо, и кажи ми вѣрно какво ти мислишь за него.

(Излизатъ ЦЕЗАРЬ и пр. КАСКА остава на задъ.)

Каска. Дръпна ли ма по дрѣхата, искашь да ми хорувашъ нѣщо.

Брутъ. Есть, Каска; кажи ми, какво са случи днесъ та Цезарь е толкозь смутенъ.

Каска. Та вий бѣхте съ него, не бѣхте ли?

Брутъ. Тогазъ не щѣхъ да та питамъ, Каска, какво са случило.

Каска. Какво; поднесохъ му корона, и като му я поднесохъ той я тури на страна съ opakото на рѣжката си тѣй, и тогава народа ся развива.

Брутъ. За какво бѣше втората врява?

Каска. За какво, пакъ за сжщото.

Кассий. Три пкти са извика; за какво бѣше най-послѣдний вигъ?

Каска. За какво, пакъ за сжщото.

Брутъ. Три пкти ли му поднесохъ короната?

Каска. Бога ми, толкозь, и три пкти той я тури на страна, и сѣкой пктъ по излека отъ предний, и при сѣко турянье на страна добродушнитѣ ми съсѣди извиквахъ.

Кассий. Кой му поднесе короната?

Каска. Антоний, кой другъ.

Брутъ. Раскажи ни, добрий Каска, какъ станъ това?

Каска. По бихъ можялъ да са убѣсѣж отъ колкото да ви рскажижъ какъ това станъ. Видѣхъ, че Маркъ Антоний му